MIRCEA CĂRTĂRESCU ŞI EXISTENŢA PRIN TEXT

DANIELA STOICHESCU

Cuvinte cheie: *poezie, postmodernism, text, scriitură*

Texte în texte, texte scriind texte, formând, în cele din urmă, textura colosală a lumii noastre, căci existenţa şi textul, faţa şi reversul, spaţiul şi timpul, creierul şi sexul, trecutul şi viitorul formează Minunea în care agonizăm, orbiţi de atâta frumuseţe, şi-al cărei nume ar putea fi Texistenţa. Manuscrisul meu este lumea, şi nu există galaxie şi petală de muşeţel şi geană a ta, chiar a ta, care citeşti şi respiri peste pagina cărţii acesteia ilizibile, care să nu fie scrise aici, cu buclele duble ale vântului, soarelui, norilor şi-ale literelor ce le hrănesc şi susţin[1].

Texistenţă. Viaţă-scris. Totul este lipsit de sens în lipsa scrierii, se cufundă în nefiinţă, pentru că nefiinţa devine fiinţare.

Înainte îmi storceam creierii ca să iasă un vers esenţial.
Mă confruntam zilnic cu moartea şi disperarea.
Gândeam, chiar la „nemurirea sufletului”.
Mai demult eram inspirat, aveam viziuni.
.....
Voiam să fiu un uomo universale.
Până la 29 de ani
Am făcut poezie-poezie
am scăzut pentru ca ea să crească.

(*Cum stau*)

[1] Mircea Cărtărescu, *Orbitor. Aripa dreaptă*, Bucureşti, Ed. Humanitas, 2007, p. 408.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

Mircea Cărtărescu face parte din categoria scriitorilor ce iubesc coborârea în infern, fiindcă îşi extrag seva, substanţa creatoare din flăcările acestuia. Singurătatea şi tristeţea devin pretexte pentru alunecarea lentă a pixului pe foaia ce urmează a fi invadată cu sinele său.

Mintea mea nu poate să schimbe lumea.
Nu am destulă dragoste, destulă credinţă.
Nu am o aură în jurul capului.
.....
Nimic nu e altfel decât îmi spun simţurile.
Nu există iluzia.
Mintea mea e oglinda plană a lumii.
(Nori peste blocul de vizavi)

Ficţiunea devine o realitate împinsă la extrem în care imposibilul, improbabilul coexistă, iar ambiguitatea este simţită ca o fiară, ca un monstru teribil pregătit să-i zdrobească oasele, dar acceptată ca o teribilă simbioză. Neavând acoperire verbală pentru tot ce este de spus încearcă să se regăsească pentru a putea să meargă mai departe cu speranţa conectării la punctul din care se vede „levitaţia universală".

Blestemul sub semnul căruia stă destinul cărtărescian este scriitura. Dar pentru a rămâne om de cultură este nevoie de voinţă care să învingă frica de insensibilitate ce pare a se instala în viaţa sa interioară. Scriind, simte nebunia adevărată a scrisului creator în stare să-i dizolve temerile, constituind, de fapt, culoarul către altceva, către un centru de care este conştient că prea puţini cititori sunt în stare să-l urmeze, descoperind, astfel, cum, strat după strat, se dizolvă „perla" pentru a găsi, în mijloc, texistenţa.

Scrierea se încheagă extrem de lent, singurătatea şi suferinţa sunt chemate pentru a ajuta la brodarea textului. Depăşind toate sistemele care i-au permis să reziste şi să existe prin scris, constată că nu are un stil şi o viziune şi, de aceea, preferă de nenumărate ori să tacă (dacă nu simte că avansează), dar este silit să se exteriorizeze scoţând un sunet „de folie de aluminiu" ce maschează vidul greoi ca

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

plumbul luând forma abjecţiei, jegului desăvârşirii, stării de agonie, de mizerie dezolante din jur[2].

începe disperarea zilelor de vară
când, cu capul în mâini, pe scara de la intrare
stai pe ciment
şi copiii muncitorilor se uită la tine
ca la un monstru din cine ştie ce film...
începe nebunia urinei galbene
care şiroieşte din cer
.....
nu mai pot trăi aşa,
fără să cred în nimic, fără să fiu nimic,
doar cu torpoarea zilelor de vară,
cu torpoarea zilelor de vară.

mi-e milă de mine
nu mai ştiu nimic, nu mai înţeleg nimic
mi-e milă de şira spinării mele
de perişorii şi coşurile de pe spatele meu
mi-e milă de bietul meu encefal
veştejit ca o floare de soc,
ca o floare de soc....
(Poem foarte bun, cu tristeţi satanice....)

În studiul *Postmodernismul – creaţie şi interpretare*, Simona Constantinovici scria: „Scriitura e ca un complex care se întemeiază pe cuvinte şi sfârşeşte în afara lumii acestora. Raţiunea, intuiţia, perseverenţa şi transa ar putea fi patru din componentele care, într-un fel sau altul, facilitează accesul la literatură. Nu unicele. Nu am spus cele mai importante”[3].

[2] Mircea Cărtărescu, *Jurnal*, Bucureşti, Ed. Humanitas, 2007, p. 68.
[3] Simona Constantinovici, în vol. *Postmodernismul. Creaţie şi interpretare,* Coord. Emilia Parpală, Carmen Popescu, Craiova, Ed. Universitaria, 2011, p. 33.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

Elementul cel mai important ce răzbate din scrierile lui Mircea Cărtărescu îl reprezintă transa care ia forma visului. Prin vis urzelile textului capătă o formă ce urmează a fi şlefuită prin scris. Imaginile onirice sunt grefate, de multe ori pe amintiri din adolescenţă.

Când scrie versuri, foloseşte o tehnică de autohipnoză care stimulează jetul de imagini/cuvinte, ajutându-l să vizualizeze în spaţiu configuraţii ce sublimează mereu în „descripţie".

Dar „inspiraţia vine din presiunea enormă a existenţei, e aura din jurul rănii, pe când eu n-am nici o rană. Mie mi-e cald şi bine. Poezia e-n urmă, ca o iubită veche", prin urmare, „expulzat din poezie risc să pierd artistul care a trăit în mine, asta-i partea proastă; e nevoie să forţez iarăşi, pentru că altfel dispar. Pierzând poezia, pierd şi proza şi – mă pierd. Limbajul meu de azi e alb; îl stimez mai mult decât dacă ar fi continuat contorsiunile patetice, dar ştiu că e nul ca valoare"[4]. Tot ceea ce scrie nu e decât o luptă disperată cu golul interior. Cărtărescu simte poezia, care ea se încheagă extrem de lent şi cu mari rezistenţe, ceea ce conduce la descoperirea unui ton nou şi a unei noi lumi, mai adâncă şi mai adevărată: „dacă se întâmplă să nu iasă o scriere esenţială e de vină starea mea generală de paragină, dar e la fel de adevărat că doar în starea asta de crah existenţial puteam să scriu..."[5]

Ceea ce este esenţial pentru un scriitor este forţa interioară de a trece spre altceva, de a fi într-o continuă mişcare, fără de care s-ar sufoca. Dar scrisul trebuie să fie continuu şi adevărat, netulburat în perseverarea lui către sine. Câteodată Cărtărescu simte că „mi-am uitat poezia, am adormit, am uitat cine sunt. Las să se scurgă timpul, şi timpul curge vuind, măcinându-mă. Abandonarea poeziei, dispariţia suferinţei care te face să poţi şi să ştii – aici e miezul dramei lipsei de dramă"[6].

[4] Mircea Cărtărescu, *op. cit*., p. 88.
[5] *Ibidem*, p. 56.
[6] *Ibidem*, p. 102.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

Sunt atât de trist.
.....
nu mai vreau să fac literatură
n-o să mă mai prefac că văd cosmosul.
.....
o să fiu fericit încă 30 de ani,
dar fericirea mea va fi tristeţe, chin fără limite
căci nu pot, nu pot să mai scriu
şi chiar de-aş scrie, chiar şi aşa,
totul ar fi fals, idiot.

m-am dezmeticit.
ştiu acum cine sunt: nimeni, nimeni!
.....
nu are sens...

(Sunt atât de trist)

În cărţile sale, după cum spune Simona Constantinovici, „scrisul preia însemnele universului, iar universul se transformă în text: *Gustul se formează prin presiunea exercitată de trândavi asupra Literelor şi se formează mai ales în epocile când societatea e destul de rafinată pentru a da tonul literaturii. Când ne gândim că în alte timpuri o metaforă şchioapă putea discredita un scriitor, că un oarecare academician s-a făcut de râs pentru o stângăcie în exprimare sau că o vorbă de duh rostită în faţa unei curtezane putea asigura o situaţie, chiar şi o abaţie, măsurăm distanţa străbătută de atunci încoace. Teroarea gustului a încetat şi odată cu ea, superstiţia stilului. A te plânge ar fi tot atât de ridicol pe cât de ineficace. Avem în urma noastră o tradiţie de vulgaritate destul de solidă; arta trebuie să i se adapteze, să se resemneze sau să se izoleze în expresia absolut subiectivă. Fiecare trebuie să decidă, potrivit cu firea lui, dacă scrie pentru toată lumea sau pentru nimeni. Orice hotărâre am lua, suntem siguri că nu vom mai întâlni în calea noastră acea sperietoare care era pe vremuri lipsa de gust*. (Eseuri: 74-75)”[7]

[7] Simona Constantinovici, *op. cit.*, p. 34.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

În cazul lui Cărtărescu, interesul pentru *nimicul* cotidian se îmbină cu conştiinţa acută a realităţii literaturii, textul atrage atenţia asupra lui însuşi, dar şi asupra faptului că participă la crearea unei lumi:

ar trebui în această lume de unghiuri şi sfere
în această lume de orhidee, creier, calcar şi praf
solemnă în închistarea ei într-un perpetuu agregat inconştient
în care până şi îngerii frumuseţii se mişcă acţionaţi de
penduluri şi motoare cu turbină
ar trebui ca pe când apa scânteiază concretă, val după val,
sub luna ce-şi desfăşoară
formele ireale ca o sondă spaţială cu sute de camere TV
pe când norii ultraîndepărtaţi îşi rostogolesc demenţial
mitologiile
peste platouri sterpe unde au supravieţuit doar broaştele şi
cumplita oboseală de a trăi...
(*focalizare*)

În poezia cărtăresciană regăsim un amestec de teme, stiluri şi tehnici împrumutate din tradiţia culturală, pentru a servi realitatea înconjurătoare, mulându-se pe nevoia de autenticitate „a fiinţei umane, cu toate ingredientele (biologic, biografic, sexual, cultural) care compun existenţa individului”[8].

Într-un articol, poetul a teoretizat necesitatea concentrării asupra personalităţii concrete a autorului:

Poezia biografistă este punctul cel mai îndepărtat teoretic de modernism al postmodernismului poetic. Este o poezie profund subiectivă, în care totul se învârte în jurul personalităţii scriitorului. Cel mai important efect din cadrul acestei poezii este efectul de sinceritate. Limbajul, fetişizat în modernism, tinde să devină transparent, fără tropi, prozaic. Recuzita este realistă, chiar hiperrealistă, locul şi timpul poeziei fiind aici şi acum. Ce simt, ce văd, ce gândesc în împrejurări obiş-

[8] Catrinel Popa, *Labirintul de oglinzi*, Iaşi, Ed. Polirom, 2007, p. 241.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

nuite ale vieţii mele de om obişnuit formează conţinutul poeziei care devine preponderent ca importanţă faţă de formă. Personajul sunt eu, fără mască, mizând nu pe vălurile stilistice, ci pe ce este cu adevărat interesant (dacă este ceva) în personalitatea mea[9].

De aceea este de dorit o poezie a realului în care să simţi că ţi se dă o şansă de a vorbi despre tine. Dar adaugă faptul că, deşi la o primă vedere pare uşor să scrii o astfel de poezie, în realitate este foarte greu să fii sincer (pentru aceasta ai nevoie de un rafinament extrem). Rezultă de aici o desolemnizare a lirismului şi o alunecare dinspre liric spre epic, astfel că proza devine poezie, iar poezia proză. Forma poemelor sale este preponderent epică, „ceea ce oferă o soluţie de ieşire din impasul liricului şi marchează totodată o destindere a tensiunilor dintre lumea scrisă şi cea nescrisă”[10].

Poezia lui Mircea Cărtărescu este foarte umană, ea se deschide spre ceea ce este „vag, contingent, neformat, nedesăvârşit în limbaj şi în experienţă”. CP-243, reuşind să redescopere farmecul prezent în orice lucru, oricât de mărunt. De aceea, realul devine seducător, dorindu-şi să acopere o vastă suprafaţă a realului.

aşezat la bodegă în faţa
televizorului ţăranul de câmp
zice bă Kempes e cel mai bun
fotbalist din lume iar federaţia
noastră e .... dar ţăranul i-ar vinde
pe Iordănescu şi Covaci pe o monedă întinsă
cât de aici pân' la Iaşi pe care să are
el şi feciorii câte un pogon
însămânţat cu becuri ...

(*Georgica a VII-a*)

În articolul *Realismul poeziei tinere*, publicat în „România literară”, răzbate dorinţa de a cuprinde în textele cât mai mult din existenţă:

[9] *Ibidem*, p. 242.
[10] *Ibidem*.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

Mă plimb cu mâinile prin buzunare prin intersecţia de la Doamna Ghica. Sunt primele zile de primăvară şi aerul este încă rece ca apa de la frigider. Dar soarele e puternic şi-mi proiectează imaginea zgribulită în vitrina de la Articole electrocasnice. Tramvaie vin şi se duc. O fată trece cu o butelie în cărucior. Un uriaş camion TIR staţionează cu capota lăsată în jos şi şoferul meştereşte ceva la firele portocalii care ies din motorul negru. Şoseaua e galben strălucitoare. Totul mă emoţionează, pentru că totul există cu aceeaşi intensitate. Iar dacă văd nişte biluţe cu elastic, de prins părul, pierdute de vreo şcolăriţă pe trotuar şi ele mi se par poetice, esenţiale, de neînlocuit pentru înţelegerea uriaşei lumi[11].

Dar rolul acestui explicit elogiu al realului este acela de a ne reaminti că *suntem realul* şi, totodată, ascunde o „reevaluare subterană a raportului dintre literatură şi lume şi, implicit, a aceluia dintre imaginar şi real”[12].

Preocupat să investigheze şi să inventarieze *Totul,* Mircea Cărtărescu îşi propune recuperarea, în formă singulară, a creaţiilor fixate în memoria culturală a umanităţii. „Pretextul este întotdeauna o poveste, apendice ontologic al fiinţelor ficţionale, însă, dincolo de structura de suprafaţă, se conturează în palimpsest, cel puţin pentru un cititor atent, o ţesătură de texte care par a avea un numitor comun, raportul creator-creaţie”[13]. După Brian McHale (2009), principala trăsătură a scrierilor postmoderniste este „fascinaţia în grade diferite faţă de forţa creatorului de a contura lumi plurale, în simultaneitate, într-un heterocosmos apropiat de universul lumii reale” *hiperrealitate* sau *texistenţă,* „existenţialul este dublat şi filtrat prin scriitură, prin textul instalat în afara şi înăuntrul sinelui. De vreme ce sensul unic se pulverizează în constelaţii de alte sensuri, perfect valabile în lumile de care sunt ataşate, eul postmodernist, multiplu el însuşi, îşi

[11] Mircea Cărtărescu, *Realismul poeziei tinere*, în România literară, nr. 17, 1987.
[12] Catrinel Popa, *op. cit*., p. 244.
[13] Ruxandra Nechifor, *Valorizări ale sacrului în romanul Orbitor de Mircea Cărtărescu*, în „Text şi discurs religios”, n. 2/2010, p. 450.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

concentrează interesul pe ramă, discurs şi interdiscurs, care permit atât focalizarea diferitelor semne, libere de ierarhie, cât şi construcţia şi deconstrucţia”[14].

În *Postmodernismul românesc*, Mircea Cărtărescu afirmă: „Dacă omul modernist era prin excelenţă *tragic,* strivit, ca personajele existenţialiste, de confruntarea cu neantul, vehiculând o mistică a suferinţei şi o paranoia intelectualistă centrată pe omniprezenţa (sau omniabsenţa) *sensului*, postmodernul, în schimb, pare să-şi fi găsit cel mai confortabil adăpost chiar în inima neantului. Eliberat de obsesia semnificaţiilor şi de tortura căutării adevărurilor absolute, el porneşte de la acceptarea lumii *ca poveste,* ca realitate *slabă*, desfondată, pe care un *eu* la fel de iluzoriu o poate explora în toate direcţiile, cu voluptate senzorială, ca pe o epidermă nesfârşită. Atitudinea umană fundamentală faţă de lume devine astfel una *estetică,* hedonistă. Această estetizare generală a lumii, substituind mai vechea atitudine metafizică, este însoţită de o legitimare la rândul ei *slabă*, contextuală şi consensuală, în care ideea de *fiinţă* devine*,* ca pentru Wittgenstein, inoperantă: dacă există cumva, despre ea trebuie, în orice caz, să se tacă. Acest fapt are consecinţe vaste în privinţa abordării estetice a fenomenului artistic”[15]. Această estetizare a lumii poate să transpară din textele reţinute în inconştientul colectiv, dar şi individual, în care totul a fost spus, sau dintr-o trăire sub semnul unei *texistenţe*, care configurează un sens sub semnul cuvântului rostit. Riscul este ca existenţa textualiza(n)tă să coincidă cu o disoluţie a autenticului.

e sâmbătă seara. stau în camera mea şi citesc. veioza emailată
lipseşte, e plecată la discotecă.
lampa de pe plafon are-ntâlnire cu studentul ei, am învoit-o.
s-a fâţâit toată seara în faţa oglinzii.
stau şi citesc pe întuneric. dar cartea broşată
trebuie să fie mai mult acuma în părcuşorul din faţa operei

[14] *Ibidem*.
[15] Mircea Cărtărescu, *Postmodernismul românesc*, Bucureşti, Ed. Humanitas, 1999, p. 65.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

pupându-se cu vreun dicţionar.
e sâmbătă seara. citesc. levitez la jumătate de metru
de parchet, căci divanul plecase la film. e sâmbătă seara
şi fiecare şipcă din parchet se-ntâlneşte
pe bulevard, cu prietenul ei.
dulapul, sprayul şi tabloul – toţi căraţi,
toţi dichisiţi, târâţi într-un trandafir senzual
cu petale de neoane, vitrine, hăcuiţi, gâlgâind,
pompându-şi rotiţele, furnirele, ţevile, tablele şi vopseaua
la braseria athenee palace sau la bulandra.
e sâmbătă seara şi mă sufoc, căci fiecare înghiţitură de aer
şi-a pus taiorul şi inelele, s-a roit. aş mânca
un atom de oxigen ca pe o pară.

(*uriaşa*)

Într-un interviu acordat lui Mircea Mihăieş, Cărtărescu afirmă: „Fără să am nebunia de a le considera postmoderne – asta în nici un caz! – am găsit ceva din această melancolie a conştiinţei faptului că totul e iluzoriu (pentru mine, asta defineşte posmodernismul, mai ales distrugerea încrederii în realitate!) în operele pre-moderne”[16]. Dar această lipsă de încredere este şi ea iluzorie, pentru că ceea ce doreşte este să demoleze viziuni încremenite şi să arate noi piste de urmat .

În celebrul său manifest *Cuvinte împotriva maşinii de scris*, mărturiseşte: „Dacă vrea să redevină o plăcere şi o generatoare de plăcere, să redobândească un mesaj omenesc, să aibă acces la acea căldură a vocii şi pielii în lipsa căreia poezia rămâne un joc cu mărgelele de sticlă (lucru care mie, cel puţin, mi se pare de neacceptat), poezia va trebui să iasă din modernism. Postmodernismul nu este, deci, pentru mine, un concept, ci o necesitate reală”, ce poate însănătoşi socialul şi umanul având o perspectivă integratoare: „O nouă epocă a provocat (fiind provocată la rândul ei) de o nouă

[16] *Despre fluturi, fantasme şi furnici*, interviu în “*Orizont*”, nr. 1 (1404), ianuarie 1999.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

cultură. Este ea bună sau rea? Mai curând am putea spune că este „dincolo de bine şi de rău”[17], cum se şi cuvine unui produs al gândirii nietzscheene. Este o apocalipsă, dar una „veselă”, este o depeizare, dar şi o „chance”. Ihab Hassan este şi de data aceasta cel care descrie cel mai bine strângerea de inimă, dar şi sentimentul de uşurare şi de libertate cu care omul intră în această uimitoare combinaţie de „slaughterhouse” (Vonnegut) şi „funhouse”[18]. Între „bine” şi „rău” trebuie creată o posibilitate de comunicare ce nu poate fi obţinută decât prin revenirea la o viziune deschisă şi tolerantă, în care plăcerea să nu mai fie amendată ca o lipsă de virtute, ci integrată în sistemul valoric ce se cere imperios redimensionat. Trebuie, de asemenea, remarcată implicarea personală, afectivă, în ideile exprimate, „depăşirea conceptualului printr-o deschidere în care toate nivelurile eului sunt angajate”[19]:

Amintirile şi trăirile noastre au unitate numai din punctul din care privim, din cuvântul cel mai enigmatic din lume, eu. [...] Haosul capătă sens doar pentru că sunt aici şi nu cu un ångstrom mai la stânga, pentru că spre mine se-ngustează perspectivele, pentru că sunt pupila, pentru că sunt eu, pentru că sunt Mircea[20].

Bibliografie

Catrinel Popa, *Labirintul de oglinzi*, Iaşi, Ed. Polirom, 2007.

Ilinca Ilian, *Postmodernism şi eu creator: Orbitor de Mircea Cărtărescu, în* Analele Universităţii de Vest din Timişoara, Seria Ştiinţe Filologice, 2003.

Mircea Cărtărescu, *Realismul poeziei tinere*, în România literară, nr. 17, 1987

Mircea Cărtărescu, *Jurnal*, Bucureşti, Ed. Humanitas, 2007.

Mircea Cărtărescu, *Orbitor. Aripa dreaptă*, Bucureşti, Ed. Humanitas, 2007.

Mircea Cărtărescu, *Orbitor – Aripa stângă*, Bucureşti, Ed. Humanitas, 1996.

[17] „Caiete critice”, nr. cit., p. 132

[18] Mircea Cărtărescu, *Postmodernismul românesc*, *ed. cit.*, p. 106.

[19] Ilinca Ilian, *Postmodernism şi eu creator: Orbitor de Mircea Cărtărescu*, Analele Universităţii de Vest din Timişoara, Seria Ştiinţe Filologice, 2003, p. 59.

[20] Mircea Cărtărescu, *Orbitor – Aripa stângă*, Bucureşti, Ed. Humanitas, 1996, p. 39.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)

Ruxandra Nechifor, *Valorizări ale sacrului în romanul Orbitor de Mircea Cărtărescu*, în Text şi discurs religios, n. 2/2010.
Simona Constantinovici, în vol. *Postmodernismul. Creaţie şi interpretare,* Coord. Emilia Parpală, Carmen Popescu, Craiova, Ed. Universitaria, 2011.

MIRCEA CARTARESCU ET L'EXISTENCE À TRAVERS LE TEXTE
(Résumé)

Cet article vise à souligner la valeur ontologique de l'écriture, en analysant la relation subtile entre l'existence et le texte, c'est-à-dire la « texistence », chez Mircea Cărtărescu.

BDD-A12987 © 2011 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:52 UTC)